

[Flemming Jensen]

Man kan også undres, når ministeren åbenbart hører til dem, som opfatter arbejdet som noget ubehageligt, der skal overstås. Ministeren taler således om »den nødvendige hvilepause mellem opslidende arbejdsperioder«.

Der er vist mange, som allerede i dag har for store hvilepauser, og man kunne måske også stille spørgsmålet, om ikke arbejdet er en del af selve vort kulturmønster. Ord er naturligvis tålmodige. Et andet citat fra redegørelsen:

»En international, strømlinjet bevidstløshed i et sanseløst forbrug af underholdningsindustri – multinationalt fremstillet med det formål at skabe profit på de mest primitive længsler og følelser i enhver af os.«

Det var dog eine grausame Salbe. Men værre endnu: det røber efter vor opfattelse en kulturminister, der opfatter det som meget afgørende at være moralvogter og smagsdommer for en befolkning, der ikke kan eller vil selv. Kultur er nu engang også frihed, frihed til at vælge, og dette valg ønsker vi at foretage uden en statsautoriseret pegefinger.

Ministeren anvender begrebet »kulturelt demokrati«. Hvis det blot betyder, at vi skal sørge for, at ingen udelukkes fra de værdier, der ligger i kulturen og i vor kulturelle arv, så kan vi nok blive enige, men en vis nervøsitet dukker op, når ministeren gør så meget ud af støtten til den utraditionelle kulturelle virksomhed.

Vi vil ikke fra det konservative folkepartis side censurere, men betyder »kulturelt demokrati«, at der nu skal bruges endnu flere penge til en indsats fra de såkaldte kulturarbejdere samtidig med, at f. eks. store dele af vore museer har problemer, samtidig med, at det traditionelle nedvurderes og nedskrives, så skal man ikke vente sympati fra vor side.

For øvrigt kan det vel heller ikke være urimeligt, at man stiller krav om en kvalitet i det, der føres frem. Efterhånden tror jeg, at nogle mennesker mener, at de har en mission f. eks. på en scene, og at det så skulle berettige dem til at få skatteyderstøtte.

Vi er i det konservative folkeparti enige i, at jo mere specialiseret et samfund bliver, jo større behov er der for et rigt kulturliv, men vi vil også have, at det, vi støtter, har kvalitet. Jeg sagde ikke noget om indholdet. Vi kan nemlig frygte, at udbuddet bliver for stort. Sker det, synker kvaliteten, og samtidig

går det ud over de midler, vi i det hele taget har til rådighed.

Jeg vil yderligere gøre en mere almen betragtning.

Ministeren taler om en decentralisering af de kulturelle tilbud. Vi er ganske enige. Men jeg tror, man skal passe på, at man ikke samtidig henviser til, at kommuner og amtskommuner bør gøre sådan eller sådan. Selv i vort lille land er der en betydelig forskel på, hvordan man ønsker at indrette sig i f. eks. Albertslund eller Skals, som jo er blevet verdenskendt på det sidste. Det er ikke blot et spørgsmål om, at man ikke kan få, hvad man vil have, det er ofte også et spørgsmål om, at man ikke vil have, hvad man kan få. Skal decentralisering have nogen mening, må man heller ikke hæve pegefingern og sige: det skal du gøre, for det er godt for dig.

Disse betragtninger kan såmænd også hæftes på tankerne om biblioteksvæsenet. Her peger ministeren i øvrigt på, hvad hun kalder den lige og frie adgang. Vi tror ikke på, at en moderat betaling hindrer denne adgang, og skulle en betalingsordning på dette og andre områder medføre, at borgerne fik lidt større råderet over, hvad de vil bruge deres penge til, så var det næppe nogen skade til.

Det kan undre, at netop dele af den virksomhed, der foregår i biblioteksregie, ikke har givet anledning til en vurdering af, om det ikke har hæmmet foreningslivet mange steder og dermed i virkeligheden hæmmet den vigtige del af kulturlivet, som skabes af mennesker selv i aktivitet og ikke blot af specialister.

Der foregår så meget på vore biblioteker. I Bogens Verden, nr. 2, februar 1981, kunne man se Mette Winge udtrykke sin frygt for, at man kan komme til at smide kulturarven væk, bl. a. fordi de nye bibliotekarere ikke har tilstrækkelig litteraturhistorisk viden.

Det ligger i selve dette at være konservativ, at vi vil bevare det bedste i vore traditioner og i vor historie. Derfor ser vi med uro på de problemer, der er opstået for nogle af vore bedste museer. Ministeren siger:

»Så fattige er firserne heller ikke, at nogle af de fornemste museer skal lukke deres døre eller indskrænke drastisk.«

Vi er ganske enige, og vi glæder os i øvrigt over, at ministeren her selv kommer med en slags kvalitetsbedømmelse. Men var det så ikke rimeligt at foretage en prioritering af de